

πρέπει να σέβωμαι τὰ χέρια σου . . . τίμια καὶ δουλεύουν πολὺ . . . ναί . . . θὰ σε ἀγαπῶ, Φωτεινή. — . . . Δόσε με τώρα τὴν ἀσχημη κάλτσα . . . θὰ τὴ βράβω . . . Ὁχι, ὄχι . . . ἐγὼ δὲν θέλω καλλιτέχνις . . . καθὼς λέγουν . . . θὰ παίζω φλάουτο . . . ἴσως δὲν θέλω . . . θὰ μ' ἀφήσεις, Φωτεινή, . . . Ὑστερα ἴσως τὴ δουλειὰ . . . ναί . . . ; Περαιτέρω δὲν ἠκούσθησαν ἄλλοι λόγοι, ἀλλὰ τὰ καιόντα χεῖλη ἀπαύστως ἐκινούντο χωρὶς νὰ ἐκπέμψωσιν ἑναρθρὸν τινα λέξιν.

— Ἰωσηφίνα μου! Ἰωσηφίνα, μείνε σὺ κοντὰ μου, . . . μείνε μαζὶ μου! ἀνεφώνει στενάζων ὁ Χόννιφ. — Ἰατρέ, σώσε μου τὸ τέκνον μου! ἐκραύγαζεν ἀπελπιστικῶς.

— Τὸ ἀπευκατόν προσεκλήθη εἴτε ὑπὸ ὑπερβολικῆς ψυχικῆς ταραχῆς, εἴτε ὑπὸ μεγάλης σωματικῆς κοπώσεως, ἀπεκρίθη ἐν συγκινήσει ὁ ἰατρός.

— Ἡ καρδιά τοῦ παιδιοῦ, κύριε κόμη, προσεβλήθη ὑπὸ παραλύσεως καὶ — δὲν ὑπάρχει σωτηρία.

— Ἄκουσε, κτυποῦνε τὰ κουδουνάκια ἴσως ταμπουρίνι! ἐφώνησεν ἡδὴ ἡ Ἰωσηφίνα, κτυποῦνε μέσα ἴσως χῶμα . . . ἡ μητέρα σηκώνεται. ὦ, ἐγὼ τὴν ἤξερα ποῦ θὰ μ' ἀκούσῃ. Μητέρα μου! Οἱ βραχιόνες τῆς ὑψώθησαν ὡσεὶ θέλοντες νὰ περιπτύξωσιν τὴν μητέρα καὶ κατέπεσαν ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ ἀλοκίοντος ἀνδρός, ὅστις ἀναίσθητος σχεδὸν ἐκ τοῦ ἄλλου σχεδὸν εἶχε καλύψει αὐτὴν διὰ τοῦ σώματός του.

— Ἰωσηφίνα, ἐκραύγαζεν, Ἰωσηφίνα!

Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἠνοιχθήσαν βραδέως.

— Μὲ ἀναγνωρίζεις, Ἰωσηφίνα μου;

Ἰωσηφίνα μετὰ τὴν ἀπάντησιν τοῦ ἀνδρὸς στὸ στόμα τῆς. — Ἐσὺ εἶσαι . . . πατέρα . . . δὲν σε βλέπω . . . εἶνε τόσο σκοτεινὰ . . . ἀμὰ ξέρω τὴ φωνὴ σου . . . Πάρε με, πατέρα, . . . ἴσως πρῶτα . . . ἴσως ἀγκαλιά σου, ἐπιθύρῃσιν τὰ ἤδη ἀποψυχραίνόμενα χεῖλη.

Ἰωσηφίνα τὸ τέκνον ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ περιεπάτησε κλονιζόμενος τῆδε κάκεισε εἰς τὸ δωμάτιον.

— Ἄχ . . . τί καλὰ εἶνε ἔσθη . . . καλὴ νύχτα, πατέρα, καλὴ νύχτα.

Ἰωσηφίνα ἐξήτασε τὸν σφυγμὸν εἶνε παύσει. Τότε ἀφῆκε τὴν χεῖρα καὶ ἔφερε τὸ νεκρὸν σῶμα εἰς τὴν κλίνην. Ὁ κόμης ἤρπασε σπασμωδικῶς τὰς χεῖρας τοῦ ἰατροῦ, κλειόντος ἤδη ἡρέμως τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς νεκρᾶς κόρης, καὶ τὸν ἠρώτησε.

— Τὸ παιδί, ἰατρέ . . . ;

— Εἶνε τώρα πλησίον τῆς μητρός του, ἀπεκρίθη οὗτος. Ἄφρονος κατέπεσεν ὁ κόμης Χόννιφ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους παρὰ τὸ πτώμα τοῦ τέκνου του . . . Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθησαν ζωηρὰ χειροκροτήματα διὰ τὸν Θεόφιλον, ὅστις μετὰ τοῦ Πιερρότου εἶχε παραστήσει κωμικὸν τι γύμνασμα.

(κατὰ τὸ γερμανικόν).

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

— Ὅτε ἐξεργάγη ἡ γαλλικὴ ἐπανάστασις αἱ γερμανικαὶ κυβερνήσεις τῶν παραρρητίων Χωρῶν ἐξέδωκαν διατάγματα, δι' ὧν ἀπηγορεύετο πᾶσα πολιτικὴ συζήτησις ἢ διάλεξις ἐν τοῖς καφενεῖοις καὶ ξενοδοχείοις. Ἐν τούτοις οἱ θαμῶνες ἐνὸς ἐξ αὐτῶν λησιμονοῦντες τὴν ἀπαγόρευσιν συνήψαν ζωηρὰν πολιτικὴν ὁμιλίαν, ὅτε ὁ ξενοδόχος πλησιάσας τοῖς ἀνέμνησε τὴν διαταγὴν.

— Πῶς; εἶπον ὀργίλως ἐκεῖνοι, δὲν πρέπει λοιπὸν καὶ νὰ ὁμιλῶμεν;

— Ὁχι, ἀπήντησεν ὁ ξενοδόχος, ἀλλὰ μόνον νὰ τρώγητε καὶ νὰ πίνητε.

— Ἀλλὰ πῶς λοιπὸν θὰ διαφέρωμεν ἀπὸ τὰ ζῶα; — Διὰ τῆς πληρωμῆς, κύριοι, διὰ τῆς πληρωμῆς!

— Ὁ διάσημος ἄγγλος ἱστορικὸς Μακώλεϋ ἐξυρίζετο μόνος του.

Ἡμέραν τινὰ ἐπλήγωσε τὴν χεῖρά του καὶ ἠναγκάσθη νὰ προσκαλέσῃ τὸν κουρέα. Ἄφ' οὗ οὗτος ἐξετέλεσε τὸ ἔργον του, τὸν ἠρώτησεν ὁ Μακώλεϋ πόσα τῶν ὄφειλε. Ὁ κουρέας ἀπήντησεν, ὅσα λαμβάνει, κύριε, τὸ ἄτομον, τὸ ὅποῖον συνήθως σὺς ξυρίζεις. — Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, εἶπεν ὁ ἱστορικὸς, σταθῆτε νὰ κάμω ἀνά μίαν ἐγκοπήν ἐφ' ἐκάστης παρεΐας σας.

Ἐὐφυῆς κρίσις. Λουδοβίκος ὁ ΙΔ'. ἐστιχούργει πολλὰκις ὅτε δὲ ἡμέραν τινὰ εἶχε χαλκεύσει πάλιν στίχους τινάς, ἐπέδειξεν αὐτοὺς τῶν Βουαλό καὶ ἐζήτησε νὰ μάθῃ τὴν περὶ αὐτῶν κρίσιν του. — Καθὼς βλέπω, ἀπήντησεν ὁ εὐφυῆς ποιητής, ὅλα εἶνε δυνατὰ εἰς τὴν ἡμετέραν Μεγαλειότητα, διότι ἰδοὺ, ἠδελήσατε ἀπαξ νὰ κάμητε κακοὺς στίχους καὶ τὸ ἐπετύχατε καθ' ὁλοκληρίαν.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΕΚ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ

τοῖ

ΣΟΠΕΓΧΑΟΥΕΡ.

Πόσον σπουδαιότερα ἤθελεν εἶσθαι, ἡ ἱστορία, ἐὰν τὸ γένος ἡμῶν δὲν ἦτο τόσο ἐμπλεων ψεύδους καὶ φαυλότητος, ὅσον δυστυχῶς εἶνε.

* * *

Δικαίως ἐξελέγη ἡ καρδιά, τὸ primum mobile τοῦτο τοῦ ζωϊκοῦ βίου, ὡς σύμβολον ἢ μᾶλλον ὡς συνώνυμον τῆς θελήσεως ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν διάνοιαν, ἥτις εἶνε ἐν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὴν κεφαλὴν. Πᾶν ὅ,τι ἀναφέρεται καὶ ἀνήκει εἰς τὴν θέλησιν, οἶον εὐχὴ, πάθος, χαρὰ, ἄλγος, ἀγαθότης, κακία, ἀποδίδεται εἰς τὴν καρδίαν. Διὰ τοῦτο λέγομεν: ἔχει κακὴν καρδίαν — αὐτὸ ἦτο τραῦμα εἰς τὴν καρδίαν του — ἡ καρδιά του σπαράσσεται — συνετρίβη ἡ καρδιά του — ἡ καρδιά μου σκιρτᾷ ἐκ χαρᾶς — τίς δύναται νὰ δῦδῃ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου; — εἶνε ἀγαθὸς τὴν καρδίαν — σκληροκαρδῖος — δὲν ἔχει καρδίαν — ἔχει γενναίαν, ἀνανδρὸν καρδίαν κλπ. κλπ. Ἰδίᾳ δὲ αἱ ἐρωτικαὶ σχέσεις ὀνομάζονται ὑποθέσεις τῆς καρδίας, affaires de coeur, διότι ἡ γεννητικὴ ὁρμὴ εἶνε ἡ ἐστία τῆς θελήσεως. Ὁ Βύρων ἐν τῶ „Δὸν Ζουὰν“ Κεφ. 11, στίχ. 34 σατυρίζει τὰς γυναῖκας ἐκείνας, αἵτινες ἀντὶ νὰ ἔχωσιν τὸν ἔρωτα εἰς τὴν καρδίαν, φέρουσιν αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν. Ἀπ' ἐναντίου ἡ κεφαλὴ χαρακτηρίζεται πᾶν ὅτι ἀνάγεται εἰς τὴν γνῶσιν, ἐν-

τεῦθεν, ἄνθρωπος μὲ κεφάλι, νοήμων κεφαλή, κακὴ κεφαλὴ, χάνω τὴν κεφαλὴν μου κλπ. Καρδιά τε καὶ κεφαλὴ χαρακτηρίζουσι τὸν ὅλον ἄνθρωπον, πάντοτε ὅμως ἡ κεφαλὴ εἶνε τὸ δευτερεῖον, τὸ παραγόμενον, διότι δὲν εἶνε τὸ κέντρον, ἀλλὰ τὸ τελειότατον ὄργανον τοῦ σώματος. Ἐὰν ἀποθάνῃ ἡρως τις βαλσαμώνουσι τὴν καρδίαν, ἀλλ' οὐχὶ τὸν ἐγκεφάλόν του, τὸναντίον δὲ διατηροῦσι τὰ κρανία ποιητῶν, καλλιτεχνῶν καὶ φιλοσόφων.

* * *

Ἡ αἰτία τῆς θλίψεως ὡς καὶ τῆς χαρᾶς ἡμῶν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δὲν ἐγκτεται εἰς τὸ πραγματικὸν παρόν, ἀλλ' εἰς ἀφηρημένας ἰδέας· αὐτὰ καὶ μόναι καθίστανται ἡμῖν πολλὰκις ἀνυπόφοροι, καὶ παρέχουσιν ἡμῖν βασάνους ἀπέναντι τῶν ὁποίων μηδαμινὰ εἶνε τὰ σωματικὰ καὶ ζωώδη ἡμῶν παθήματα, ἀφ' οὗ πολλάκις μετὰ τὴν παρέλευσιν αὐτῶν οὐδὲν αἰσθανόμεθα τὸ ἐξ αὐτῶν ἄλγος, μάλιστα δὲ καὶ ὅσας πάσχομεν σφοδρὰν πνευματικὴν ὀδύνην προκαλοῦμεν φυσικὰς ἀλγηδῶνας, μόνον καὶ μόνον ὅπως ἀποτρέψωμεν τὴν προσοχὴν ἡμῶν ἀπ' ἐκείνης. Διὰ τοῦτο ἀλγοῦντες πνευματικῶς τίλλομεν τὴν κόμην, πλήττομεν τὸ στήθος, σπαράσσομεν τὸ πρόσωπον, κυλιόμεθα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ ταῦτα πάντα οὐ-

δὲν ἄλλο εἶνε ἐπὶ τέλους παρὰ βίαια μέσα πρὸς διασκέδασι
ἀνυποφόρου ἰδέας.

* * *

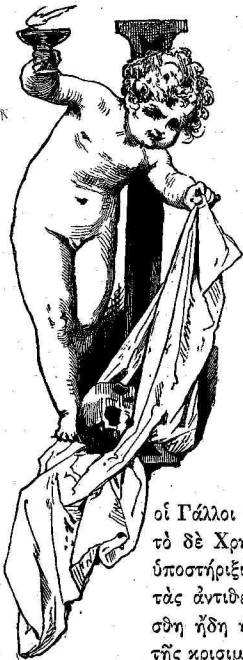
Ὁ βίος ἐνὸς ἐκάστου ἀτόμου, γενικῶς θεωρούμενος καὶ
κατὰ τὰ κυριώτατα αὐτοῦ σημεῖα ἐξεταζόμενος, εἶνε πάν-
τοτε τραγωδία, ἔχει ὅμως τὸν χαρακτήρα κωμωδίας, ἐὰν
ἐπισκοπήσωμεν αὐτὸν κατὰ τὰς λεπτομερείας. Διότι αἱ φρον-
τίδες καὶ τὰ βράσινα τῆς ἡμέρας, οἱ ἀτελεύτητοι ἐρεθισμοὶ
τῆς στιγμῆς, αἱ ἐπιθυμίαι καὶ οἱ φόβοι τῆς ἐβδομάδος, τὰ
ἀτυχήματα ἐκάστης ὥρας, ἀπάντα κατορθώματα τῆς ἀσπλάγ-
χου καὶ πονηρᾶς τύχης, εἶνε καθ' ὅλοκληρίαν κωμικὰ σκηναί.
Οἱ οὐδέποτε ὅμως ἐκπληρούμενοι πόθοι, αἱ ματαιούμεναι
προσπάθειαι, αἱ οἰκτραὶ πλάναι ὄλου τοῦ βίου, αἱ ἀσπλάγ-
χως ὑπὸ τῆς εἰμαρμένης καταπατούμεναι ἐλπίδες μετὰ τῶν

ἀδιαλείπτως ἐπιτεινομένων βασάνων καὶ τοῦ τελευταῖον ἐπερ-
χομένου θανάτου ἀποτελοῦσιν ὀλόκληρον τραγωδίαν.

* * *

Καὶ ἐν τούτοις, καθὼς τὸ σῶμα ἡμῶν ἤθελε διαρραγῆ,
ἐὰν ἀφρηῖτο ἀπ' αὐτοῦ ἡ ἀτμοσφαιρική πίεσις, οὕτω καὶ ὁ
βίος τοῦ ἀνθρώπου, ἐὰν ἀπηλλάσσεται ἀπὸ τῆς πίεσεως τῆς
ἀνάγκης, τῆς ἀθλιότητος, τῶν ἀτυχημάτων καὶ τῆς ματαιώ-
σεως τῶν προσπαθειῶν του, ἤθελε πληρωθῆ οἰήσεως καὶ
ἀγρωχίας, οὐχὶ μὲν ἴσως μέχρι διαρρήξεως, ὅπως δῆποτε
ὅμως μέχρι τῆς μᾶλλον ἀχαλινώτου μωρίας καὶ μανίας. —
Ἐκαστος ἡμῶν ἔχει πάντοτε ἀνάγκην ποσοῦ τιнос φροντί-
δων ἢ στερήσεως, ὅπως καὶ τὸ πλοῖον ἔρματος, ἵνα βαίῃ
εὐσταθῶς καὶ κατ' εὐθεῖαν.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΞ ΕΣΠΕΡΙΑΣ.

σως παραξενευθῆς μανθάνουσα σήμερον, ὅτι εὐ-
ρισκόμεθα ἐν ταῖς παραμοναῖς σπουδαιότατον
γεγονότων καὶ ὅτι ἡ ἄσιατικὴ ἕξις δὴ μετα-
τρέψῃ ριζηδὸν τὴν μορφήν τοῦ κόσμου, συντυ-
χοῦσα μετὰ πλείστον ἄλλων διαφορῶν καὶ ἐπει-
σθῶν. Ἡ ἐπὶ τὴν Ἰνδικὴν τῶν Ρώσων πρό-
σδος γίνεται ἐν καταλληλοτάτῃ στιγμῇ, ὅτε δηλ.
ἡ Ἀγγλία εἶχεν ἀνάγκην ἀπερισπάστου διὰ τὴν
Αἴγυπτον ἐργασίας, ἡ δὲ ἀντίζηλος Γαλλία φαί-
νεται ἐξαντληθεῖσα εἰς ὑπομονὴν καὶ ἀγῶνα ἐν
Κίνα κατακτητικὰ δοκίμια, ἐπισημασθέντα μά-
λιστα ἀπροσδοκῆτως προχθὲς δι' ἥτις ὁπω-
σοῦν σημαντικῆς καὶ εἰρήνης σχεδὸν ταπεινω-
τικῆς. Ἐπὶ τούτοις εἶνε ἱκανῶς ἄπορον, ὅτι ὁ
ἀπὸ τιнос ἐβδομηκοντούτης Ἀρχικαγκελάριος οὐ-
δεμίαν δεικνύει μεσιτικὴν ἐν ταῖς προκειμέναις
περιστάσεσιν ὄρεξιν, εἶνε δὲ φοβερὸν τὸ ἀκου-
σμα ὅτι ἀσυνήθῃ δραστηριότητα ἀναπτύσσουσιν

οἱ Γάλλοι παρὰ τὰ σύνορα τῆς Ἀλασκίας καὶ Λωραίνης, τὸ
τὸ δὲ Χρηματιστήριον τοῦ Βερολίνου, ὅπου ἐδοκιμάσθη ἡ
ὑποστήριξις τῶν ρωσικῶν χρεωγράφων, ὑπεχώρησεν εἰς
τὰς ἀντιθέτους διαθέσεις τοῦ ἐν Λονδίῳ, ἔνθα συνετελέ-
σθη ἡδὴ ἡ ρωσικὴ χρεωκοπία. Πείθεσαι βέβαια νῦν περὶ
τῆς κρισιμότητος τῶν καιρῶν, οὐς εὐχομαι εὐδαιωτέρους μετ'

οὐ πολλὴν νὰ χαιρετίσωμεν ἐπ' ἀγαθῶ τῆς εἰρήνης καὶ τῶν συμφῶν, οἵτινες
μετ' ἧς φύσεως νῦν ἀναδέλλουσιν.

Ἰπάρχουσι πατέρες μὴ ἀγαπῶντες τὰ τέκνα των, ἀλλ' οὐδεὶς πάππος
μὴ λατρεύων τὸν ἑγγόνον του· ἡ τρυφερά αὐτῆ ρῆσις τοῦ ἀθανάτου Συγ-
γραφέως τῶν Ἀθλίων καὶ φιλοστόργου πάππου δύο ἑγγονῶν εἰς τὰ ἀφελέ-
στερα ἡμῶν ἦθη ζωρύτερον χρωματίζεται, ὁ δὲ ἀσμενίζων εἰς τὴν γραφι-
κὴν ἀναπαραγωγὴν τῶν καθ' ἡμᾶς ἡθῶν Ἑλλην ζωγράφος Ἰακωβίδης καὶ
ἐν τῇ νέᾳ ταύτῃ παιδιᾷ ἀπετύπωσε τὴν πρωτότυπον χάριν τῆς ἑλληνικῆς
ἰδιοφυΐας. Ἀπὸ τῶν πρώτων τῆς Κλειῶς σελίδων συνεστήθη, φιλιτάτη
μου, πρὸς τὸν ὁμογενῆ καλλιτέχνην τοῦ Μονάχου, βλέπεις δὲ ὅτι τηρεῖται
παλαιὰ τις ὑπόσχασίς μου, καθ' ἣν σὺν τῷ χρόνῳ δὴ ἐξοικειωθῆς πρὸς
ἀπάντα τὰ πρωτότυπα προϊόντα τῆς συγχρόνου ἑλληνικῆς τέχνης. Ὅτι δὲ
πρὸ παντὸς ἄλλου μετ' εὐνοήτου χαρᾶς Σοὶ ἀναγγέλλω σήμερον, εἶνε ἡ
ἀνάθεσις τῆς καλλιτεχνικῆς τῶν λαμπρῶν τῆς Κλειῶς εἰκόνας ἐρμηνεύει
εἰς ποιητικώτατον κάλαμον τῆς παρ' ἡμῶν δημοσιογραφίας. Δὲν θ' ἀδη-
μονῆς πλέον βλέπουσα συντριβόμενα εἰς χεῖράς μου ἔξοχα καλλιτεχνήματα,
ἀλλὰ δὴ συναρπάξεαι ἐκ τῆς ἀναγωγῆς γραμμῶν, τὰς ὁποίας ἐμπνεού-
σιν αὐτὰ ταῦτα εἰς ζωγραφικωτάτην γραφίδα. Αἱ συγκινητικαὶ τῆς *Ἡρώς*
καὶ τοῦ *Δεσφάνου* τύχαι ὑπόκεινται σήμερον ὡς δεῖγμα τῆς καινοτομίας
ταύτης, ἐνῶ αἱ ἀπὸ τῆς ἐξόχου τοῦ Μποδεναίου εἰκόνας ἐντυπώσεσι δὲν
ἐξηλείφθησαν ἐτι ἀπὸ τῆς φαντασίας Σου.

Κατὰ τοῦτο τοῦλάχιστον νὰ μὴ ὑπερτερῆσωσιν ἡμᾶς οἱ ξένοι, ὡς οἰ-
κειοποιοῦνται φιλολογικὰ προϊόντα, ἅτινα θνησιγενῆ παραδίδομεν ἡμεῖς εἰς
τὴν λήθην, αὐτοὶ δὲ μεταφράζοντες ἐξαντλοῦσιν ἐκ μυριάδων ἀντιτύπων ἐκ-
δόσεις. Ἰπὸ δεινοῦ ξένου κριτικοῦ ἐγράφη ἐμβριθῆς ἄμα καὶ ἐπαγωγὸς

σύγκρισις τῆς ἑλληνικῆς τοῦ κ. Κλέωνος Ραγκαβῆ Θεοδώρου πρὸς τὴν γαλ-
λικὴν τοῦ Σαρδοῦ, καὶ ἂν ἐν σπουδαῖα Τεργεσιαία Συναδέλφω δὲν κατε-
χωρίζετο σεμνὴ καὶ παραινετικὴ τοῦ δραματικοῦ ἐκείνου ἔργου ἐπίκρι-
σις, πιθανῶς ὁ ἐπιτάφιός τῆς Θεοδώρου παρ' ἡμῶν ἦθελε συνοψισθῆ εἰς
δίστιχον . . . βιβλιοπωλικὴν γνωστοποίησιν. Τῆς γερμανικῆς τοῦ ἑλλη-
νικοῦ δράματος βιβλιοκρισίας, ἐν ἀντιπαραθέσει πρὸς τὸ τοῦ Σαρδοῦ, γλαφυρὰν
μετάφρασιν δημοσιεύει σήμερον ἡ Κλειῶ ἀσμένως, καὶ εὐχαριστεῖ τῷ εὐ-
γενεῖ λογίῳ, τῷ εὐμενῶς συγκατατεθέντι ν' ἀποστείλῃ αὐτὴν ἐγκαίρως.
Ἐγὼ περὶ τοῦ ζητήματος δὴ ἐπανάθω μετὰ δεκαπενθημεριαν ἔχουσα καὶ
περὶ ἄλλων τινῶν ἑλληνικῶν ἐκδόσεων νὰ σημειώσω βραχέα τινα, οἷονεὶ
προστιθέσα ἐπιλογὴν εἰς τὴν περὶ δύο Θεοδώρων κρίσιν, καὶ πρὸ πάντων
νὸ Σοὶ ἀποδείξω ὅτι ἐκτιμῶσιν οἱ ξένοι πλέον ἡμῶν τὰ οἰαδήποτε ἐπὶ τέ-
λους προϊόντα τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς φιλολογίας.

„Πάτερ, ἡμάρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου· καὶ οὐκέτι εἰμὶ
ἄξιος κληθῆναι υἱός σου· ποίησόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου“ „ὁ δὲ πατήρ
δραμῶν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, καὶ κατεφύλησεν αὐτόν“. Οὐδεμίαν
ἐρμηνεύει εἶνε ἐπιδεικτικὰ τὰ ὑψηλὰ ταῦτα ῥήματα τοῦ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγ-
γελίου, διότι ἐν τῇ περὶ Ἀσώτου παραβολῇ συνοψίζεται τὸ πνεῦμα τῆς
ὠραίας ἡμῶν θρησκείας, ἥτις πληροῦ ἔλην τὴν καρδίαν ἡμῶν ἐν ταῖς ἡμέ-
ραις ταύταις, καθ' ἃς προερχόμεθα εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς παραμυθίαν
καὶ ἀμοιβὴν τῶν πόνων ἡμῶν ἐξαιτούμενοι, ἐνῶ ὁ ἦτρον θαρραλέως καὶ
εὐπροσώπως χωρῶν δὲν λησμονεῖ τὴν πλήρη χριστιανικῆς ἀνεξικακίας
ἐπωθῆν τῆς παραβολῆς „νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε· καὶ ἀπολωλὼς ἦν, καὶ
εὐρέθη“.

Μαντεύεις τὴν συγκίνησίν μου, ἀναγνοῦσες τὰς λεπτομερεῖς περιγραφὰς
Σου περὶ τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα καὶ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ὡς ἐτελέσθησαν
αὐτὰ παρ' ὑμῖν. Ἐν τούτοις οὐδ' ἡμεῖς ὑστερήσαμεν κατὰ ταῦτα ὅσον
νομίζεις, κατ' ἰδιαιτέρας μου δ' ἐξ Ὀδησοῦ καὶ ἄλλων ἀνὰ τὴν Εὐρώπην
ἑλληνικῶν παροικιῶν πληροφορίας ἡ ἀπὸ τιнос πρὸς ὅσον οἷόν τε ἑλληνοπρε-
πέστερον τοῦ Εὐαγγελισμοῦ πανηγυρισμῶν καταβαλλομένη φιλοτιμία εὖρε
πανταχοῦ ἐκδυμοτάτας διαθέσεις. Ὁ τῆς ἑλληνικῆς παιδείας ἐνθουσιώδης
φίλος Βουτσινᾶς καὶ ἑλλην ἐν Ὀδησοῦ Πιρόξενος, καὶ ὁ σεμνότατος πρω-
θιερεὺς κύριος Ἄγγελος Πεφάνης προΐσταντο κατὰ τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν ἑορτὴν
ἐν τῇ αὐτῇ ὁμογενεῖ παροικίᾳ, ἐνταῦθα δὲ, ἐνθὺν εὐδοκῶνται αἱ πάν-
τοτε ὑπὸ νοσταλγούσης καρδίας ὑπαγορευόμενα αὐτὰ ἐπιστολαί, πολλοὶ
ἐκ τῶν σπουδαζόντων Ἑλλήνων, ἐκ τε τῆς ἐλευθέρας καὶ τῆς ἄλλης Ἑλλά-
δος ὁρμωμένων, ἐν ἐξοχικῶ συμποσίῳ ἐνθουσιωδῶς προέπιον ὑπὲρ τῆς
ἐκπληρώσεως τῶν κοινῶν πόθων μας καὶ ἐν συγκινήσει ἐμνήσθησαν καὶ
ἠλόγησαν τοὺς ἐθνικοὺς μάρτυρας. Τῶν αἰσθημάτων δὲ τούτων μετόχους
ἐδεώθησαν, τοὺς τε θρησκευτικῶς καὶ πολιτικῶς τοῦ ἔθνους προϊσταμένους
ὡς καὶ τὸν γεραρὸν τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐθνους Συγγραφέα Κ.
Παπαρηγόπουλον, πρὸς οὐς καὶ διεβίβασαν τηλεγραφικῶς τὴν εὐχὴν ταύτην.

Ἴσως ἐνθυμηθῆσιν ἀκόμη ὅτι ἐν Βελγίῳ ἀπὸ τριῶν περίπου ἐτῶν εἶνε
ἐπιτετραμμένον εἰς τὰς γυναῖκας νὰ φοιτῶσιν εἰς τὰ Πανεπιστήμια. Τὸ
μέχρι τοῦδε ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης ἐλευθερίας ὑπῆρξε λίαν εὐνοϊκόν,
διότι κατὰ τινα ἐσχάτως δημοσιευθεῖσαν ἐπίσημον ἐκθεσιν οὐδεμίαν ἐκ τού-
του ἐγεννήθη ἀφορμὴ παραπόνων, οἱ ἄρρενες δ' ἀφοραταὶ πάντοτε προς-
επάθησαν νὰ ἐπιδεικνύωσι ταῖς συναδέλφοις αὐτῶν τὸ προσῆκον σέβας.
Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Αὐτίχης σπουδάζουσι 19 πε-